

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **B. P.,** narozený X
státní příslušnost: Republika Uzbekistán
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 4, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2024, č. j. OAM-436/ZA-ZA11-D07-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zastavil řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný shledal žádost žalobce nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „nařízení“), je Polsko.

II. Žalobní body

2. Žalobce podal dne 28. 3. 2024 žádost o udělení mezinárodní ochrany, správní orgán dospěl k závěru, že státem příslušným pro projednání žádosti je Polská republika. Provedeným dokazováním bylo zjištěno, že žalobce vyjádřil obavy z pronásledování na území domovského státu, přičemž stran Polské republiky uvedl, že tam nemá vytvořené žádné funkční zázemí, a to na rozdíl od České republiky (dále jen „ČR“), kde je plně integrován.
3. Žalovaný dovodil nepřipustnost žádosti žalobce podle § 10a písm. b) zákona o azylu, aniž by však uvedl cokoli k meritu podané žádosti, resp. k odůvodnění obavy žalobce z vycestování do domovského státu, potažmo z vycestování do Polska, v čemž žalobce spatřuje nezákonnost rozhodnutí pro nedostatek odůvodnění, jelikož není zřejmé, proč žalobce odmítá usilovat o dosažení mezinárodní ochrany v jiném členském státě, a zdali v této souvislosti necítí obdobné nebezpečí, které mu dle podané žádosti hrozí při vycestování do domovského státu. Postup žalovaného je nezákonný a vydané rozhodnutí je pro nedostatek odůvodnění nepřezkoumatelné. Hlavním nedostatkem napadaného rozhodnutí je skutečnost, že neuvádí nic k důvodům podání žádosti, ani k obavám žalobce z pronásledování na území Polska.
4. Žalobce zároveň požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že žalobní námitky neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či nařízení Dublin III a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu a na napadené rozhodnutí.
6. Na základě informací ze Schengenského systému a údajů poskytnutých Polskem vyplývá, že žalobce byl držitelem platného pobytového oprávnění vydaného Polskou republikou s platností do dne 15. 12. 2025. V případě žalobce je tak nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 nařízení Dublin III. Správní orgán na základě této informace odeslal dne 8. 4. 2024 polské straně žádost o přijetí zpět dle nařízení Dublin III, dne 30. 4. 2024 pak obdržel informaci, že Polsko svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uznalo. V napadeném rozhodnutí správní orgán rovněž dostatečně

posoudil i další podmínku uvedenou v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III a dospěl k závěru, že v případě Polska neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie.

IV. Obsah správního spisu

7. Dne 28. 3. 2024 poskytl žadatel údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR, sdělil, že cestoval do Evropské unie v měsíci květnu 2023. Do Evropské unie přicestoval letecky za využití uděleného víza Polské republiky. Dva dny strávil v ČR a odcestoval do Polska. Polsko opustil po týdenním pobytu a vrátil se zpět do ČR. Do ČR naposledy přicestoval dne 23. 5. 2023 z Polska autobusem. V Polsku se mu nelíbilo. Od měsíce února 2023 pobýval v Turecké republice, kde mu bylo uděleno vízum Polské republiky. Svůj cestovní doklad ztratil. Je zdravý, vyjma alergie na některé potraviny. Důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je dluh, který musí splatit. Pokud by nezaplatil, může být jeho život ohrožen. Dluh je již částečně splacen, zbývá doplatit 28 000 dolarů. Žadatel prokázal v průběhu správního řízení svou totožnost a státní příslušnost vnitřním cestovním dokladem Republiky Uzbekistán.
8. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl proveden dne 28. 3. 2024 v jazyce ruském za přítomnosti tlumočníka. V průběhu pohovoru žadatel uvedl, že si vyřídil vízum Polské republiky, protože je snadné toto vízum získat. Měl zájem v Polsku pracovat, setrval tam krátce, hledal práci, ale nebyl úspěšný. V Polsku se mu nelíbilo, není to země pro něj, nikoho tam nemá. Jediným důvodem, pro který Polsko opustil, je, že zde nenašel zaměstnání. Do ČR přicestoval, protože zde má známé. Jiné důvody, pro které by přicestoval právě do ČR, žadatel nemá. V Polsku se nesetkal s žádným problémem. V Polsku nemá známé, proto tam nechce cestovat, jiné důvody nemá. V Evropské unii se nenacházejí žádní příbuzní žadatele.
9. Udělené vízum Polské republiky bylo platné od měsíce května 2023, původně s platností do dne 15. 12. 2025, následně bylo dne 3. 4. 2024 Polskou republikou zneplatněno k únoru 2024.
10. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul právní úpravu a posuzoval jednotlivá kritéria dle nařízení Dublin III. Žalovaný nejdříve zkoumal, zda je ve smyslu uvedeného nařízení dána příslušnost ČR k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V souladu s čl. 7 nařízení Dublin III přistoupil k hodnocení kritérií k určení příslušného členského státu pro posouzení žádosti. Podle čl. 7 odst. 1 nařízení se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena.
11. Čl. 8 nařízení Dublin III stanoví postup pro případy, kdy žadatelem je nezletilá osoba bez doprovodu, žadatel je osobou zletilou, toto kritérium tudíž nelze v jeho případě aplikovat.
12. Čl. 9 nařízení Dublin III stanoví postup, kdy žadatel má rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě. Jak vyplývá ze žádosti, na území členských států nepobývají žádní členové rodiny žadatele požívající mezinárodní ochrany, toto kritérium též nelze aplikovat.

13. Podle čl. 10 nařízení Dublin III, pokud má žadatel v členském státě rodinného příslušníka, o jehož žádosti o mezinárodní ochranu dosud nebylo v tomto členském státě přijato první rozhodnutí ve věci samé, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně. Jak vyplývá ze samotné žádosti, na území členských států EU nepobývají žádní členové rodiny žadatele, kteří by na území takového členského státu byli oprávněni pobývat jako žadatelé o mezinárodní ochranu a o jejichž žádostech dosud nebylo přijato první rozhodnutí ve věci samé. Kritérium v čl. 10 tudíž nelze aplikovat.
14. Podle čl. 11 nařízení Dublin III, pokud několik rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců požádá o mezinárodní ochranu ve stejném členském státě současně nebo tak brzy po sobě, že řízení o určení příslušného členského státu může probíhat společně, a pokud by uplatnění kritérií stanovených tímto nařízením vedlo k jejich oddělení, je příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu všech rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců ten členský stát, který je podle kritérií příslušný k převzetí největšího počtu těchto osob. Jak vyplývá ze žádosti, na území členských států EU nepobývají žádní rodinní příslušníci žadatele nebo svobodní nezletilí sourozenci. Kritérium v čl. 11 též nelze aplikovat.
15. Podle čl. 12 odst. 1 nařízení Dublin III, pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III, pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát. Podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III, pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států. Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.
16. Správní orgán konstatoval na základě informací poskytnutých Polskou republikou v odpovědi ze dne 30. 4. 2024, že žadatel byl dne 25. 3. 2024, kdy podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR, držitelem platného pobytového oprávnění, vydaného Polskou republikou s platností do dne 15. 12. 2025. Toto pobytové oprávnění bylo následně dne 3. 4. 2024 Polskou republikou zneplatněno k únoru 2024. V případě jmenovaného je tak nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 nařízení Dublin III. Polská republika uznala svoji příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.
17. Správní orgán se dále zabýval skutečností, zda v případě Polské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti správní orgán vycházel zejména z dokumentu: Informace OAMP Polsko, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová

střediska a dublinský systém ze dne 15. 5. 2023. Tento uvádí, že právním základem řízení o udělení mezinárodní ochrany v Polské republice je zejména Zákon o udělení ochrany cizincům na území Polské republiky ze dne 13. 6. 2003 a Zákon o cizincích ze dne 12. 12. 2013. Žádost o mezinárodní ochranu se podává na území Polské republiky na hranicích nebo v detenčním centru vždy Pohraniční stráž, která žádost postoupí Ředitelství Cizineckého Úřadu. Toto je odpovědné za celé řízení o žádosti v prvním stupni. Ředitelství rovněž posuzuje, zda je za žádost o mezinárodní ochranu v daném případě odpovědný jiný členský stát ve smyslu nařízení Dublin III. Za účelem posouzení žádosti je s žadatelem prováděn osobní pohovor, který je veden v mateřském jazyce či v jazyce, o němž žadatel prohlásí, že mu rozumí. Pohovor se provádí s přihlédnutím na zdravotní stav žadatele, pohlaví či s ohledem na možnou zranitelnost. Žadatelé mají nárok na ubytování v jednom z osmi přijímacích středisek v průběhu řízení i po určitou dobu po jeho skončení. Žadatel má právo se odvolat ve lhůtě 14 dnů od doručení rozhodnutí či v zákonem stanovených případech tzv. zkráceného řízení ve lhůtě 7 dní. O odvolání rozhoduje Uprchlíká rada ve tříčlenné komisi, která musí vydat rozhodnutí o odvolání do 30 dnů. Odvolání má odkladný účinek. Dále je možné podat žalobu proti rozhodnutí Uprchlíké rady ke krajskému soudu a dále mimořádný opravný prostředek k Nejvyššímu správnímu soudu. Na úrovni Evropské unie ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Polské republice, dosahující rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967, nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Polské republiky, jak to učinil například zcela jednoznačně v minulosti v případě Řecka. Polská republika je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Polská republika ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížíjí nad dodržováním těchto práv. Polská republika je rovněž považována za bezpečnou zemi původu nejen ČR, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Rovněž skutečnost, že v Polské republice ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, svědčí dle správního orgánu o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému. Dle přesvědčení správního orgánu ani žadateli nehrozí v Polské republice nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.

18. Žadateli byla dne 6. 5. 2024 dána možnost se s podklady pro rozhodnutí seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žadatel sdělil, že se s předloženými podklady nebude podrobně seznamovat, jiné podklady nepředložil, uvedl, že svůj cestovní doklad ztratil. Do Polska nechce cestovat, nic tam nemá.
19. Podle čl. 17 nařízení Dublin III se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Žadatel

nevyjádřil žádné zásadní výhrady proti pobytu v Polsku, ani proti řízení o udělení mezinárodní ochrany v Polsku. Na území ČR nemá žádné rodinné příslušníky, ani nejbližší sociální vazby. Uvedl, že nemá žádné konkrétní důvody, pro které by nemohl cestovat do Polska, jako jediný důvod proti cestě do Polska uvedl, že tam nemá známé. Jako žadateli o udělení mezinárodní ochrany mu však bude zpřístupněna přijímací materiální pomoc, včetně ubytování v jednom ze zařízení, a/nebo finanční pomoc. Žadatel se nepotýká se zdravotním omezením, které by mu znemožňovalo cestovat a pobývat v Polsku. Není osobou závislou na pomoci druhých, je soběstačný, schopný si obstarat vlastními schopnostmi prostředky k pokrytí životních nákladů. Žadatel dříve v ČR dlouhodobě nepobýval a nemá zde vybudovány hlubší kulturně-sociální vazby.

20. V rozsudku ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24, Nejvyšší správní soud uvedl, že užití diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III má být vyhrazeno jen vskutku výjimečným případům, kterých bude v porovnání s celkovým obvyklým počtem řešených žádostí o azyl výrazná menšina. O takový případ se nejedná.
21. Podle čl. 18 nařízení Dublin III je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle tohoto nařízení povinen převzít žadatele o mezinárodní ochranu, který podal žádost v jiném členském státě a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Polsko je tak povinno převzít žadatele na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany.
22. Dle ustanovení § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie. Dle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná. Vzhledem ke skutečnosti, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla shledána nepřipustnou, správní řízení o této žádosti bylo v souladu s ustanovením § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalobce se na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil a žalovaný souhlasil s rozhodnutím ve věci bez jednání. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
24. Podle čl. 7 odst. 1, 2 nařízení Dublin III *kritéria pro určení příslušného členského státu se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena v této kapitole. Členský stát, který je příslušný podle kritérii stanovených v této kapitole, se určuje na základě stavu v době, kdy žadatel podal první žádost o mezinárodní ochranu v některém členském státě.*
25. Podle čl. 12 odst. 1 nařízení Dublin III *pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.*
26. Žalobce předně namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

nebo důvody, pro které bylo vydáno. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud, podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. V projednávaném případě odůvodnění rozhodnutí tyto vady rozhodně vytknout nelze, když žalovaný se situací žalobce zabýval podrobně a v rozhodnutí vysvětlil, jakými úvahami při rozhodování byl veden, napadené rozhodnutí popisuje podrobně situaci žalobce a okolnosti jeho pobytové historie, závěry žalovaného vycházejí z obsahu spisu a jsou logicky a přesvědčivě vysvětleny, rozhodnutí tedy přezkoumatelné je.

27. Žalobce dále namítal, že v ČR je plně integrován, v Polsku zázemí nemá, žalovaný se měl zabývat obavami žalobce z vycestování do domovského státu a z vycestování do Polska, žalobce se obává postihu na území obou států.
28. Tato žalobní námitka není důvodná, napadeným rozhodnutím nejsou posuzovány samotné důvody, na základě nichž se žadatel domáhá udělení mezinárodní ochrany, pouze byla deklarována příslušnost k projednání jeho žádosti jiným státem. Ze správního spisu žádné obavy z vycestování do Polska neplynou, žalobce odcestoval z Polska jen proto, že tam nenašel práci, v Polsku v průběhu pobytu nečelil žádným obtížím, jediný důvod, proč se tam nechce vracet, je skutečnost, že tam nemá známé.
29. Ze správního spisu nevyplývají žádné důvody pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III, žalobnímu tvrzení, že žalobce je v ČR plně integrován, nic nenasvědčuje, k takovému závěru nepostačuje vágní tvrzení o kamarádech a zhruba roční pobyt na území, český jazyk žalobce zřejmě neovládá, neboť při pohovoru byl nutný tlumočník. Není zřejmé, v čem konkrétně má plná integrace žalobce v ČR spočívat. Žalovaný též v napadeném rozhodnutí vysvětlil, proč není relevantní skutečnost, že žalobce nebude mít v Polsku zázemí, když jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany bude mít nárok na pomoc státu.
30. Žalovaný zcela správně posoudil postupně jednotlivá kritéria pro určení místní příslušnosti, vysvětlil, proč aplikoval právě čl. 12. Informace od polské strany jsou jednoznačné, jde o přímý důkaz, který nebyl ničím vyvrácen, žalobce samotné získání polského víza při pohovoru potvrdil a ani v žalobě tyto skutečnosti nezpochybňuje, stejně jako nezpochybňuje zjištěnou dobu trvání platnosti tohoto pobytového oprávnění.
31. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. Žalobce zároveň požádal o přiznání odkladného účinku její žalobě. Soud o tomto návrhu samostatně nerozhodoval, neboť rozhodl bezodkladně ve věci samé.

33. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 15. července 2024

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně